

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ένατον κι' είκοσιον μετρούντες χρόνον
έδρευόμεν' στην γήν των Παρθενώνων.

Χίλια κι' ηγνακίου δεκατρία,
δράσις και θερμή φιλοπατρία.

Έκτη του Νοεμβρίου και δεκάτη
κι' ύποδοχη Στρατού λαϊκωτάτη,

Χίλια διακόσια κι' έβδομήντα κι' όκτώ,
έγινε κάλο της Βουλής τραντακό.

Φασουλής και Περιοκλήτος,
ό καθένας νέτος σκέτος.

Α.

Φ.— Τώρα, που Στρατός γυρίζει
και Λαός πανηγυρίζει
πλήρης δόξης και τιμής
θρίαμβον διπλού πολέμου,
τώρα βγάξομε κι' έμεις
τάπλυτά μας, σύντροφέ μου.

Τώρα, που καθένας θέλει νάβρη κάπως ήσυχία,
τώρα, που όλοις μιά χαρά
κι' ή δεύτερα Μαραρχία,
που καλείται σιδηρά.

Τώρα, που σκλαβιά δέν πνίγει
τόσους δούλους δυστυχείς,
κι' ένα στάδιον άνοίγει
κάποιας νέας εποχής.

Τώρα, πούλθαν' στήν Ἀθήνα τῆς Ἀθήνας τὰ παιδιά,
καὶ Λαὸς τὰ καμαρόνει
καί' στὸ πέρασμά των στρώνει
θάφνης καὶ μυρτιάς κλαδιά.

Τώρα, ποὺ παντοῦ θαυμάζουν
τοὺς δικούς μας τοὺς θαφνώνας,
τώρα, ποὺ προστοιμάζουν
κι' Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας.

Τώρα, ποὺ σὺν Ἄργοι πρέπει καὶ μὲ μάτια σὺν γαρίβα
νὰ προσέχωμε τὴν νέα, μὰ καὶ τὴν παλιὰ Πατρίδα,
καὶ χωρὶς πολλὰ νὰ λέμε σὺν τοὺς πάλαι φαμαρόνους
νὰ κυττοῦμε μέρα νύκτα τοὺς Βουλγάρους τοὺς γειτό-
νους.

Τώρα, ποὺ κι' ὁ Κεμαλὶ,
ἔπως βεβαίουν πολλοί,
Πρέσβυς ἔρχετ' ἔδω πέρα, καὶ μὰς φέρνει παρ' ἐλπίδα
τὴν Συνθήκην σφραγισμένην μὲ τῆς Πύλης τὴν σφραγι-
δα.

Τώρα, ποὺ γινε κι' ἐκείνη
καὶ θὰ ζήσωμ' ἐν εἰρήνῃ
καὶ μὲ τῆς Τουρκίας τὸ φέσι.

Τώρα, ποὺ ῥοχνοῦν καλὰ
καὶ μεγάλα καὶ πολλὰ,
ῥγῆκαν ἀπλута στὴ μέση.

Τώρα, πούλθε κι' ἡ Βουλὴ
μ' ἐνθουσιασμὸ πολλὸ
τὴν Συνθήκην νὰ κυρώσῃ.

Καὶ καθεὶς γιὰ τὴν Πατρίδα
ἔχει σκέφι καὶ φροντίδα
σχέδια νὰ καταστρώσῃ.

Τώρα, ποὺ θὰ μὰς βαρύνουν μὲ καθήκοντα, μὲ χρέη,
κι' ὁ σὲρ Ἐδουαρδὸς ὁ Γκεῦ
φαίνεται πῶς ἀνεπίστως τάφῃς με τὴν Ἀδορία
καὶ μὰς ἀφησε' στὰ κρῶα.

Τώρα, ποὺ κι' αὐτὸν πολλὸ
φλογερὸς τὸν πυρπολεῖ
ὁ τῆς Ἀλβανίας ἔρως.

Καί' τοῦ Βλῳῆρα τὸ λημέρι
γενναϊότατα προσφέρει
κάθε τῆς Ἡπείρου μέρος.

Τώρα, ποὺ κι' αὐτοὺς ἀγάπη
νοιώθει γιὰ τοῦ κάθε Δάτην
τὸ τουροῦχι καὶ τὴν λῆρα.

Ποῦ σκορπᾷ κι' αὐτοὺς ἐλέη,
καὶ κανέναν δὲν τοῦ λείει
ὀρῶ, ποὺ τὴν πᾶς τὴν κλάρα;

Τώρα, ποὺ σπαθὶ τροχίζει κι' ἕνας κι' ἄλλος Ἡπειρώτης,
καὶ κανεὶς καλὰ δὲν ξέρει
ἀπὸ ποῦ καὶ πῶς θὰ γίνη μία πολιτεία πρώτης
τ' Ἀρβανίτικο λημέρι.

Τώρα, ποὺ χυμᾷ σὺν ὄρνιο κάθε Δύναμις φαγάνα,
καὶ κυττάζομε τενόρους
καὶ φρατέλους διαφόρους
μὲ τοὺς Λιάπηδες νὰ τρώνε μακαρόνια παρμαζάνα.

Τώρα, ποὺ καὶ τὰ βουνὰ
τῆς Ἡπείρου τὰ κλεινὰ
φάλλουν τὴν δικαιοσύνην μὴς Ἐδρώτης ληστρικής
καὶ τὰ μάλ' ἀρπακτικής.

Τώρα, ποὺ δεῖνὸς ἀγῶν
τέκνα προσκαλεῖ γενναίων,
κι' ὑποβάλλονται σὰ νέον
τρισκοτάρατον ζυγὸν
ἐλευθερωθέντες δοῦλοι,
καὶ βροντᾷ τὸ Κακοσοῦλι,
καὶ γυναῖκες καὶ κορίτσια κάνουν λόγους ἱεροὺς
νὰ κτυπήσουν τοὺς ληστήραρχους τοῦ Κιζιὰλ τοὺς μια-
ροί.

Τώρα τώρα, ποὺ ζυπνοῦν κι' ὅσοι σὺν νοῦθοι νυστάζουν
καὶ μεγάλῃς Δευθερίας ἐπατεῖους ἑορτάζουν
ἀπ' ἔδω κι' ἀπ' ἐκεῖ πέρα
μὲ τραγούδια στὴν Μητέρα.

Τώρα, ποὺ κι' αὐτοὶ κι' ἐκεῖνοι
τὴν χαρὰ τρανολαλοῦν,
καὶ μαστιχοφόροι σχοῖνοι
μὲς' στὴ Χιδ μωσχοδολοῦν.

Τώρα, ποὺ Πατρίδος χέρι
σηκωθήκαν ὥς' ὅτ' Ἀδορία,
κι' ἐν εἰρήνῃ κι' ἐν ἀνέσει
στεφανοῦνται τάρματά μας,
τώρα ῥγῆκανε' στὴ μέση,
Περικλέτο, τὰπλута μας.

Κι' ἀκοῦς νὰ λένε τὸ καὶ τὸ
κι' ἀκοῦς βρισθῇ δυνατό,
κι' ὅ, τι κι' ἂν τόχη, Περικλὴ καὶ γράφεται καὶ λέγεται
κι' ἀγρία μῆνις φλέγεται.

*Άρματα στεφανώνονται,
μὰ καὶ μισαλὰ γανδόνονται,
κι' ἀποκαλύψεις γίνονται, κι' ὅπως ἡ Φήμη φέρεται,
ὁ Στράτος τώρα πιάστηκε μαζί με τὸν Δευτέρη.

Οἱ μὲν μᾶς λὲν πῶς πιάστηκαν γιὰ τὸ γνωστὸ Καράβι,
οἱ δὲ μᾶς λέγουν ἄλλα,
ὅμως κανένας δὲν μπορεῖ καλὰ νὰ καταλάβῃ.
τὶ γίνεται, κεφάλια.

Καὶ λὲν πῶς ταλαντεύεται
μὲ κλύδωνας τὸ κράτος,
καὶ πῶς ἀποστρατεύεται
μὲ τὸν Στρατὸ κι' ὁ Στράτος.

Β.

Η. — Πλὴν ἐγὼ, βρε Φασουλῇ,
σήμερα καὶ πρὸ καιροῦ
δὲν σκοτίζομαι πολὺ
γιὰ κουβένταις κουτουροῦ.

Ἐγὼ βλέπω τὴν Ἑλλάδα,
τὴν ἑρατεινὴν κοιλάδα,
τὴν Πατρίδα τὴν μεγάλην,
τὴν Πατρίδα τὴν γερανήν,
ποῦ σηκώνει τὸ κεφάλι
καὶ καθεὶς τὴν προσκυνεῖ.

Κι' ἂν ὁ Στράτος, χασομέρη,
πιάστηκε μετὸν Δευτέρη
καὶ τοῦ φάλλει τὸ καὶ τὸ.

Νίκαις μέλω, Νίκαις φάλλω,
καὶ γιὰ τὸνα καὶ γιὰ τὸλλο
γελαστοῦ χειροκροτοῦ.

Θέλω δόξα κι' εὐτυχία,
θέλω νὰ γελάσω μόνο,
καὶ μὲ δάφναις στεφανῶνω
τὴν δευτέρα Μεραρχία.

Καὶ κυττάζω μὲ καμάρι
Κωνσταντῖνο καβαλάρη
καὶ καθένα παλληκάρι,
καὶ φωνάζω μὲ σημαίαις καὶ μὲ δάφναις κλαδιά:
καλῶς ἦλθαν στὴν Ἀθήνα τῆς Ἀθήνας τὰ παιδιά.

Τὶ λαὸς πανηγυρίζει!..
δακρυσμένη τριγυρίζει
δαφνοστόλιστη χαρά.

Καὶ μὲ μάτια βουρκωμένα
βλέπουν ὅπλα ζηλεμένα
καὶ κανόνια βροντερὰ.

Στὴν Πρωτεύουσα παῖδες,
μουσικαῖς ἀντιλαλοῦν,
τρέχουν στὰ παιδιὰ τῶν μάνναις,
τάγκαλιάζουν, τὰ φιλοῦν.

Τὶ φιλήματα κι' ἔκπαινα,
καὶ τὶ ρόδων εὐωδιά...
καλῶς ἦλθαν στὴν Ἀθήνα
τῆς Ἀθήνας τὰ παιδιά.

Κι' ἀκτινοβολοῦν τὰ μάτια
ἐνὸς κόσμου νικητοῦ,
ὅταν προσπερνοῦν μὲ τάτια
καὶ παπάδες τοῦ Στρατοῦ.

Καὶ τὸ ράσο στρατιώτης καὶ Πατρίδος θησαυρὸς,
μέσα στὸ χακὶ κι' ἔκπαινο, μὲ τὸ ξίφος, κι' ὁ Σταυρὸς.
Νάτος νάτος... καβαλάρης κι' ὁ παπὰς ἀκολουθεῖ...
ζήτω ζήτω τοῦ παπα,
ὁποῦ ξέρε: νὰ κτυπᾷ
μὲ Σταυρὸ καὶ μὲ σπαθί.

Καὶ κυττάζοντας παπάδες σὲ σπαθὶ καὶ σ' ὅπλα μέσα,
τὰ παλῆα θυμοῦμαι χρόνια,
ποῦ τοῦ Μάρτη χελιδόνα
κελαίδοσαν κάθε Διάκο, Σαμουῆλ, καὶ Παπαφλέσσα.

Τὶ χαρὰς μεγάλης κλάμμα...
χαίρε, δόξα τῶν προγόνων,
ποῦ περνᾷς μ' αὐτὴν ἀντάμα
τῶν σημερινῶν ἀγένων.

Λένε τώρα μερικοὶ
τῆς Ἀθήνας λιμαδόροι
πῶς μέσ' στὴν πολιτικὴ
θὰ ριχθοῦν κι' οἱ ρασοφόροι.

Τέτοιαις λὲν κουτομπολιαῖς
χασομέρηδες καμπόσοι,

πού δὲν ἔχουν ὄραμι γνῶσι,
γὰ νὰ βρῖσκουν δουλειὰς.

Κι' ἂν' εἶδῶ πῶς βουλευτὴς
καὶ τοῦ λόγου μαχητὴς
κάποιος ρασοφόρος γένῃ.

Θὰ φωνάξω: πᾶ! πᾶ! πᾶ!
βγάλτον εἴω τὸν παπᾶ,
βγάλε τον τὸν τραγογένη.

ΝΟΥΣΑΡ ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΚΑΡΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

Γ.

Φ.— Κι' ἐγὼ θέλω πανηγύρεις,
κόσμου μεγαλοφυχία,
κι' ὑποδέχομαι φρενήρης
τὴν δευτέρα Μεραρχία.

Μὴν ἀκοῦτε Παρλαμέντα καὶ θυμοὺς κι' ἀποκαλύψεις,
καὶ γι' αὐτὰ κανένα στήθος ἄς μὴν τὸ βαρύνῃ θλίψις.
Μὴν ἀκοῦτε Παρλαμέντα, καὶ καθεὶς ἄς στεφανώῃ
τὸ σπαθὶ τῆς λαθευτῆς μας, τὸ τουφεκί, τὸ κανόνι.

Κι' ἂν πιαστοῦν αὐτοὶ κι' ἐκεῖνοί.
κι' ἂν ὁ μὲν τὸν δὲ τὸν κρίνῃ
ἄξιον εἰσαγγελέως.

Πλὴν ἐγὼ κυτᾶζω μόνον
τοὺς θριάμβους τῶν ἀγώνων,
τῶν προμάχων μας τὸ κλέος.

Θέλω ρόδα, θέλω κρίνα,
κι' ἀπὸ δάφνης ἐσοδεῖα...
καλῶς ἦλθαν σ' τὴν Ἀθήνα
τῆς Ἀθῆνας τὰ παιδιὰ.

Κωνσταντῖνος παραλαίνας, Στρατηγᾶτης Ἱηλευτὸς,
πού δὲν εἶναι κι' ἄλλος Ρήγας σὰν καὶ τοῦτον λατρευτὸς.
Διγερά, παλληκαρίσια 'στ' ἄλογα τῶν καμαρόνων
τὸν πατέρα τὰ παιδιὰ,
καὶ τὰ μάτια του ποὺ λάμπουν λὲς πῶς τοῦτα φανερό-
δ, τι κρύβει σ' τὴν καρδιά. [νουν

Μὴν ἀκοῦτε Παρλαμέντα, πέταγμα ψυχῆς καὶ ρώμῃ
ἐκαμὲ κλεινὴν Ἑλλάδα,
ποὺ μαζὶ μὲ τὴν Παλλὰδα
καθρεφτίζεται σ' τὴν λάμψι τοῦ Θεοῦ τοῦ χρυσοκόμῃ.

Δὲν ἀκοῦω Παρλαμέντα, μυστικά δὲν ἐξετάζω,
τῆς ἐλευθερίας τῆς Χίου τὴν ἡμέραν ἑορτάζω.
Καὶ χορεύω καὶ πηδῶ μὲς 'στὰ πανηγύρια τοῦτα...
ὠχονοῦς, διαβόητου γυροῖ, φέρτεν τώρα τὰ λαγοῦτα.

Κι' ἐγὼ βλέπω, Περικλέτο, μὲ Πατριᾶ ἁλλοιώτικη
μὲ θουρίων νέους τόνους,
καὶ γελῶ μὲ τοὺς γειτόνους,
ποῦ δὲν πίστευαν ποτὲ τῶν νὰ τὴν πάθουν Χιῶτικι.

Πανηγύριζε καὶ γλέντα...
μ' ὅσα λὲν 'στὰ Παρλαμέντα
οὐ μὴ βγάξῃς συμμοιχιά.

Τοὺς προμάχους μας προσκύνῃ...
καλῶς ἦλθαν σ' τὴν Ἀθήνα
τῆς Ἀθῆνας τὰ παιδιὰ.

Πρὸ τούτων τῶν προμάχων μας κι' ἐγὼ τὸ γόνυ κλίνω
καὶ μίαν ἄλλην σήμερα Πατρίδα μεγαλύνω,
αὐτὴν, ποῦ τώρα στέφανος τὴν στέφει φωτοβόλος,
αὐτὴν, ποῦ τὴν ἐλάμπρυνε Ρήγας, Στρατὸς καὶ Στόλος,
αὐτὴν, ποῦ μὲ τὸν Ἑσπερο καὶ μὲ τῆς Πούλας τᾶστρα
ἄρσκειλεις ψηλὰ βουνὰ κι' ἐπέταξε σὲ κάστρα.

Ποῦχει σ' τὴν μέσῃ τῆς σπαθί,
'στὸν ὄμο της τουφεκί,
καὶ σκιάδων Ἀσθερία ποθεῖ
κι' ἄγρυπνος φύλαξ στέκει.

Πρὸς ἐκείνην ἀτανίζω
τὴν ὥραϊαν Ἀμαζόνα,
κι' ἐμβατήρια τονίζω
πρὸς μεγάλθυμον ἀγῶνα.

Τούτῃ λόγια δὲν μᾶς κόβει, τούτῃ λόγια δὲν μᾶς ράβει.
κι' ἂν ὁ Στρατὸς τὸ καράβι
μεγαλῆτερο τὸ θέλῃ, κι' ὁ Δευτέρης πῶς μικρὸ,
θέλω τώρα νὰ σύχασω
κι' ἐν εἰρήνῃ νὰ ξεχάσω
κάθε πόνο μας πικρὸ.

Δὲν ἀκοῦω κάθε γρίνα,
κάθε μας ἀναποδία...
καλῶς ἦλθαν σ' τὴν Ἀθήνα
τῆς Ἀθῆνας τὰ παιδιὰ.

Π.— Μὰ χρυσοφτεραίς ἐλπίδες
καλῶς ἦλθαν οἱ λεβέντες,
ποῦ δὲν ἐξέρουε κουβένταις.

Κι' ἐγὼ τώρα τῆς ἀριδὲς
ἐν εἰρήνῃ θὰ τεντώσω,
καὶ θὰ σὲ ξυλοφορτώσω.